

bröllopstal.se

Kära Amalia, kära Oskar,
kära familj och vänner.

Jag är Amalias lillasyster, och jag har fått den stora äran att säga några ord i denna stund som redan känns tidlös.

Det här är en dag som bär på både glädje och stillhet, som ett andningsrum mellan två hjärtslag.

Och mitt i allt - ni två.

Jag minns början.

Universitetskörens julkonsert.

Sopranled och tenorled.

Ni hamnade bredvid varandra av en slump, men det som hände där var allt annat än slump.

Det var ett ögonblick som hade en riktning.

Jag stod i salen och såg hur du, Amalia, sökte andningen, det där lilla sidoblicket du tar när du siktar in dig på en svår fras.

Och du, Oskar, höll din notpärm med den där lugna säkerheten som om du redan bestämt dig för hur kvällen skulle sluta.

Vid ett bladvänd, ert första delade ögonblick, råkade era händer nudda varandra.

Det var inget stort.

Men det satt kvar.

Som ett ackord som fortfarande ringer långt efter att tonen tystnat.

Sedan kom allt som byggde vidare på det där första ackordet.

Den där första resan till Visby - jag minns hur ni kom hem med fickorna fulla av småsten, doften av hav kvar i jackorna och ett märkligt lugn i rösterna.

Som om ni hade hittat ett läge att vila i, där skrattet och tystnaden fick lika

mycket plats.

[Skapa ditt eget personliga tal på brollopstal.se](https://brollopstal.se)

Och så Lyon.

Ett helt kapitel av tålmod.

Det är lätt att säga "vi klarar det", svårare att leva det.

Ni levde det.

Ni sjöng vidare, även när wifi hackade och tiden kändes skev, ni bar varandras dagar på avstånd, ni lärde er lyssna på rösten bakom orden.

Det var inte dramatiskt, inte filmiskt.

Det var bara - moget, varsamt, äkta.

Precis ni.

När ni sen flyttade ihop i Uppsala blev söndagarna en sorts rytm.

Långkok som doftade av tid.

Av tid ni gav varandra.

Ni lät grytan sjuda och samtalet sjuda med den, lät cyklarna ta er dit vägarna slutade och gräset tog vid, la er filt där ljuset var snällt och läste poesi för varandra.

Ingen stor gest.

Bara det stora i det lilla, om och om igen.

Jag tänker ofta på vad som utmärker er var och en.

Amalia - du bär ett hjärta som alltid går först.

Empatisk, nyfiken, kreativ.

Du ser människor som om de vore böcker med sidor du längtar efter att läsa.

Du skapar utrymme.

För andra, för dig själv, för det som ännu inte har fått namn.

Och du vågar fråga.

Det är mod.

Oskar - du är eftertänksam, omtänksam, trygg.

Inte trygg som i orörlig, utan trygg som i en hamn som tar emot.

Du håller riktning när vinden vill annat.

Du är stilla på det sätt som gör andra lugna.

Du lyssnar så att andra ~~hör sig själva bättre~~
Skapa ditt eget personliga tal på brollopstal.se

Tillsammans är ni som en duett där båda stämmorna får vara hela.

Ni hittar varandras insats, ni andas innan ni börjar, ni vet när ni ska bära och när ni ska vila.

Och om något fångar er bäst, så är det kanske just det där: att ni kliver in i samma takt utan att någon behöver föra hårdare än den andra.

Det finns ögonblick då man förstår att något blir kvar.

För mig var ett av dem när ni berättade om förlovningen.

En brygga vid Mälaren.

Vattnet låg som om det höll andan.

Ni stod där med världen bakom ryggen och den enkla frågan framför er, och ändå var det inte enkelt.

Det var stort.

Det var stilla.

Ni sa ja till allt ni visste – och allt ni ännu inte visste.

Och så i dag.

Ni bär löften skrivna för hand.

Nedtecknade i ett arvt tackkortset från farmor.

Bara den bilden rymmer en hel släktlinje av kärlek, omsorg och vardagsprakt.

Bläcket som binder generationer.

Er handstil som möter en äldre papperston.

Ert ja som blir en fortsättning.

Ni har en favoritlåt.

Ert körarrangemang av "Så skimrande var aldrig havet".

Det är vackert, förstås.

Men det som rör mig mest är att ni valde en sång där vågen, ljuset och rörelsen ligger nära.

Ni har alltid valt rörelse före stillastående, riktning före prestige.

Ni har valt att repetera tills det sitter, att börja om, att skratta åt ett svajigt intonationsställe, och att glädjas när det plötsligt klingar rent.

Det är också ett sätt att älska [Skapa ditt eget personliga tal på brollopstal.se](https://www.brollopstal.se)

Jag vill tala direkt till er båda, var och en.

Amalia, du lärde mig tidigt att mod inte låter som trumpetfanfarer.

Det låter som ett enkelt "ska vi försöka?" följt av att man faktiskt försöker.

Du lärde mig att nyfikenhet är en gåva, inte en rastlöshet.

Fortsätt vara den som frågar, som skissar, som vänder på stenarna vid strandkanten bara för att se vad som glittrar därunder.

Och när livet blir rörigt - lita på din blick, den som alltid ser vägen vidare.

Oskar, du kom in i vår familj som man ställer ner en kanna vatten på ett bord som redan är dukat.

Du gjorde det hela mer komplett.

Du lärde mig att omtanke ofta bor i detaljerna som inte märks direkt - den extra filten som någon glömde be om, den långa pausen man låter vara lång, det ord som aldrig sägs i affekt.

Fortsätt vara den som håller i när steget känns högt, och som pekar mot horisonten när det behövs ny sikt.

Till er båda vill jag ge ett litet syskonråd, för vad det är värt.

Bevara söndagarna, också när kalendern skriker.

Låt något få ta tid.

En gryta, en dikt, en cykeltur utan mål.

I den sortens tid växer äktenskap, inte i brådskan.

Sjunga kommer ni förstås fortsätta göra.

Men glöm inte att äktenskapets bästa stämmor ibland är helt vardagliga:

den där lilla refrängen av "jag tar disken", "jag hör dig", "ska vi gå en sväng".

Det är musik som aldrig tar slut.

Och när stormarna kommer - för de kommer, om än sällan och aldrig som man tror - minns hur ni står i kören.

Ni vänder er lätt mot varandra, hittar samma slag, låter den som har starkare

röst den dagen bära melodin Skapa ditt eget personliga tal på brollopstal.se

Ni kan redan det där.

Ni har övat i nio år.

Det sägs att kärleken är som havet i er sång.

Skimrande, ja.

Men också djup.

Ofta stilla, ibland krusigt, ibland med vågor som vill välta allt över ända.

Det fina är att ni har byggt er farkost tillsammans.

Ni har valt träslag efter tålighet, inte bara glans.

Ni har hamrat sida vid sida, justerat segel och lärt er läsa himlen.

Det är inte en garanti mot väder.

Det är en garanti för resan.

Jag vill också tacka er för hur ni bjudit in oss andra i er musik.

I era middagar.

I era små riter - ljuset som tänds innan ni läser, händerna som möts över bordsduken i ett ordlöst "vi".

Ni gör inte bara varandra bättre.

Ni gör världen omkring er varmare.

Nu står ni här, och snart kommer ni att säga de ord som förändrar formen men inte kärnan.

Orden på de där ärvda korten, i er egen handstil, med era röster.

I en högtid som samtidigt känns så enkel.

Ett ja som man kan leva i.

Mitt hopp för er är alldeles praktiskt:

att nyfikenheten får fortsätta gå först;

att omtanken aldrig blir till vana utan förblir val;

att tryggheten aldrig blir tystnad, utan plats att tala modigt.

Och min bön - i denna ceremoni, i detta rum - är att er kärlek får vara nåden i brådskan, humorn i prövningen, och den mjuka handen på ryggen när steget

tas.

Skapa ditt eget personliga tal på brollopstal.se

Amalia.

Oskar.

Tack för att ni låter oss vara här när musiken byter tonart.

Den som börjar nu är er.

Må era dagar få rymma både sång och tystnad.

Må era löften få nötas vackra av att hållas.

Må havet skimra för er också när himlen är mulen.

Och när ni snart tar varandras händer och ger era löften,
veta att ni inte står ensamma.

Ni står mitt bland oss, burna av all den kärlek som tog er hit,
och av den ni lovar varandra att fortsätta ge.

All min kärlek till er, min syster och min svåger.

Gå tryggt. Sjung vidare. Och fortsätt säga ja.

Detta tal skapades med brollopstal.se. Svara på några frågor och generera ditt eget personliga tal nu på brollopstal.se

Skapa ditt eget personliga tal på brollopstal.se